

Peter V.
Brett

Pouštní Kopí

TRIFID

Peter V. Brett
Pouštní Kopí

Copyright © 2010 by Peter V. Brett
Translation © Mirka Polová, 2010
Ward symbols © Lauren K. Cannon, 2009
Cover © Larry Rostant, 2010
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2010

ISBN 978-80-7387-402-5

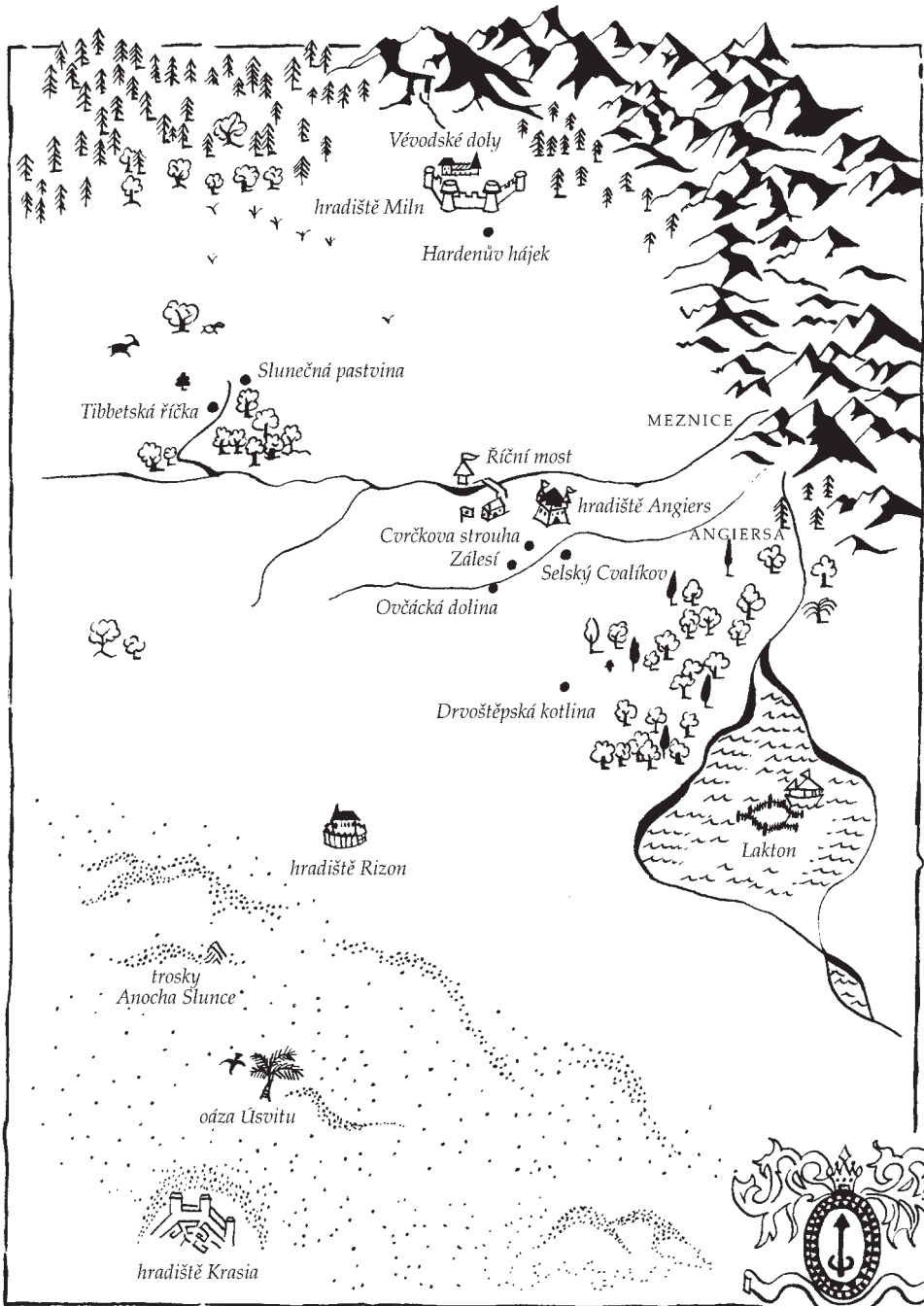
Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Pouštní Kopí

Peter V.
Brett
Pouštní Kopí

TRITON
Praha / Kroměříž

Vévodské doly

hradiště Miln

Hardenův hájek

Slunečná pastvina

Tibbetská říčka

MEZNICE

Říční most

hradiště Angiers

ANGIERSA

Corčkova strouha

Zálesí

Selský Coalíkov

Ověčácká dolina

Drvoštěpská kotlina

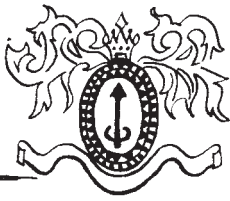
Lakton

hradiště Rizon

trosky
Anocha Slunce

oáza Úsvitu

hradiště Krasia

Dani a Cassii za to, že jsou stálicemi, které mne kotví.

Poděkování

Pouštní Kopí je zatím nejdelším a nejnáročnějším dílem, o jaké jsem se kdy pokusil. Splétání soudržného příběhu z pohledu osmi hlavních postav napínalo můj nebohý mozek do krajnosti a rozhodně bych to nezvládl bez podpory přátel a rodiny a především pokusných čtenářů, kteří si našli čas číst tuto knihu v raných stádiích a poskytovat mi kritiku a rady, díky nimž jsem ji mohl dopracovat do příběhu, který nyní držíte v rukou. Díky patří Myke, Mattovi, Dani, Stacy, Amelii, Jay, mámě, Denise, Cobiemu, Jonovi, Nancy, Sue, mému agentovi Joshuovi, nakladatelkám Anně a Emmě, redaktorce Lauře, zahraničním nakladatelstvím a překladatelům a všem fanouškům prvního dílu, kteří si našli čas mi psát a povzbuzovat mne v době, kdy jsem se ze všech sil snažil udělat z Pouštního Kopí své nejlepší dílo, zatímco ostatní můj život obracelo mé povolání a nové miminko vzhůru nohama. Díky vám všem. Vy jste pro mne vším.

Prolog

Mozkoví démoni

333 p. N.

Zima

Stalo se v noci před novoluním, za těch nejtemnějších hodin, kdy i poslední tenounký srpeček klesne pod obzor. V malé kaluži tmy nejčernější pod silnými větvemi v hustém lese vyvělo z Jádra nejzryzejší zlo.

Černá mlha se pomalu shlukla do dvojice obřích démonů s drsnou hnědou kůží, boulovatou a sukovatou jako stromová kůra. Vestoje devět stop k ramenům; čenichali, věřili, hákovité pařáty se zarývaly do lesní půdy, zmrzlé kleče a borovicového dřeva, černé oči propátrávaly okolí, v hrdlech rachotilo temné vrčení.

S uspokojením se rozestoupili, přidřepli, přikřčili se, připravili ke skoku. Kaluž nejtemnější tmy za nimi zčernala ještě víc, po lesní prsti se plížila temná zhouba, zhmotňovala se další dvojice přízraků.

Tihle byli štíhlí, sotva pět stop na výšku, s jemným uhlovým tělem naprosto nepodobným sukovatému krunýři jejich větších soukmenovců. Drápy na konci štíhlých prstů na pařátech předních i zadních působily křehce – tenké a rovné jako vypilované ženské nehty. V tlamě bez čenichu jen jedna řada zubů, ostrých, leč krátkých.

Zato hlavy měli neúměrně velké; protáhlé, kuželovité lebky s obrovskýmá očima bez víček. Kolem zakrnělých rohů pulsovala boulovatá, účelně tvarovaná tkáň.

Ti dva noví na sebe dlouho upřeně hleděli, čela jim tepala, vzduchem se mezi hlavami přenášelo vlnění.

Jeden z těch větších démonů zahlédl v houští pohyb, hnát se mihl, vytláhl z úkrytu krys. Jadrnec si zvedl hlodavce k očím a zvědavě si ho

prohlížel. A zatímco si krysu prohlížel, nabral jeho čumák krysí tvary, nos a vousky se cukaly, v čenichu vyrašil pár dlouhých hlodáků. Vysunul se jazyk a zkoumal, jak jsou ostré.

Jeden z těch štíhlých démonů se obrátil, pozorně se na to zadíval, tkáň na čele zatepala. Mihl se spár, proměnlivý démon krysu rozpáral a odhodil. Na příkaz jadrnských princů změnili oba měňavci tvar a přijali podobu obrovitých větrných démonů.

Mozkoví démoni nevrle zasyčeli, když opustili kaluž černé tmy a dopadlo na ně světlo hvězd, ale nijak je nerozladilo, že ve sněhu zůstávají drápaté otisky a v mrazu se mlží dech. Měňavci se sklonili k zemi, jadrnští princové vystoupili po křídlech nahoru, usadili se jim na zádech a měnliví démoni se vznesli k obloze.

Křídla je nesla na sever, nad mnoha raby. Velcí i malí, všichni se krčili strachy, dokud jadrnští princové nepřeletěli, a pak uposlechli volání, které se neslyšně zachvívalo v jejich brázdě.

Měňavci přistáli na vysokém návrší, mozkovci sklouzli na zem a obzírali krajinu pod sebou. Na pláni se rozložila obrovská armáda. Sníh rozdupaný na blátivou kaši zase zmrzl a zledovatělou břechku tečkovaly bílé stany. V silových kruzích stála obrovská hrbatá nákladní zvířata se svázanými předními nohama, proti mrazu přikrytá dekami. Chraný kolem ležení byly mocné a po obvodu obcházely hlídky s obličejí zahalenými černou látkou. Dokonce i na tu dálku cítili mozkovci sílu chranných zbraní.

Bitevní plán vně táborových chran byla posetá mršinami rabů, čekajícími, až je světloň sežehne.

Jako první dorazili na návrší, kde přistáli princové, ohniví rabi. Už na dálku předváděli bohoslužebné tance a zbožně vrískali.

Další zatepání a rabi ztichli. Přestože se zde na volání jadrnských princů shromáždilo obrovské démonské vojsko, rozhostilo se ve tmě mrtvolné ticho. Lesní a ohniví rabi tu stáli bok po boku, větrní rabi kroužili na nebi nad nimi, druhová zášť byla zapomenuta.

Mozkoví démoni si jich nevšimli, dál upírali oči dolů na plán a lebky jim tepaly. Po chvíli jeden letmo střelil pohledem po svém měňavci a přenesl na něj své přání. Tělo netvora roztálo, nabobtnalo a přijalo podobu mohutného skalního démona. Shromáždění rabi ho bezhlesně následovali z kopce dolů.

Dva princové a zbývající měňavec vyčkávali na pahorku. A dívali se.

Když se pod rouškou tmy přiblížili k ležení, měňavec zpomalil a nahnal dopředu ohnivé raby.

Ohnivým rabům, těm nejmenším a nejslabším z jadrnců, zažhnuly oči i tlamy vnitřním žárem a hlídky je okamžitě zaznamenaly, ale rabi byli rychlí a než stačily hlídky spustit poplach, už byli u chran a plivali oheň.

Kde dopadl ohnivý plivanec na chranu, tam zasyčel, ale na pokyn mozkovců se rabi soustředili hlavně na hromady sněhu u kraje ležení a svým dechem je rázem změnili na horkou páru. Ohnivé plivance sice hlídkám za chranami neublížily, ale ta horká, hustá pára je pálila do očí a dusila dokonce i skrz závoje.

Jeden strážný už pádil ležením a hlaholil na zvon. Ostatní se mezitím bez bázně vrhli za chranu a nabodávali nejbližší ohnivé demony na chraněná kopí. Zbraně prorážely šupinaté jadrnské pancíře, jen magie jiskřila.

Ze stran zaútočili další rabi, ale hlídky srazily chraněné štíty k sobě a postupovaly v sevřeném šiku. V ležení se ozývaly výkřiky, do boje už se hnali další válečníci.

Ale pod rouškou mlhy a tmy postupoval dál měňavcův voj, a když se vynořil z mlhy, vítězný pokřik strážných se rázem změnil ve zděšený řev.

Prvního člověčího tvora, na kterého měňavec narazil, dostal snadno; těžkým ocasem mu podrazil nohy a když padal, chytil ho za kopající nohu a zvedl bezmocného válečníka do vzduchu. Páteř lupla, jako když praskne bičem. Další nešťastné válečníky, kteří se mu postavili, umlátil měňavec mrtvolou jejich padlého druhu.

Ostatní rabi následovali jeho příkladu se smíšenými úspěchy. Těch pár strážných přemohli rychle, ale mnozí pak nevyužili šance, nepřipravovali se na další vlnu válečníků a místo toho ztráceli drahocenný čas trháním mrtvol.

Z ležení se valili další a další zahalení muži, rychle se řadili do šiků a zabíjeli – hladce, surově, úsporně. Do tmy se opakovaně blýskaly chranu na jejich zbraních.

Shora z pahorku netečně sledovali bitvu mozkovci; neprojevovali žádnou starost o raby klesající pod nepřátelskými kopími. Pak jednomu zatepala lebka – vyslal na bitevní pole povel svému měňavci.

Měňavec okamžitě mrštil mrtvolou na jeden chranový kůl, jimiž bylo ležení obeháno, kůl se roztránil a vznikl průlom. Na pahorku znovu zatepala lebka, jadrnci nechali válečníky vně chran být a průlomem se valili do nepřátelského ležení.

Zaskočení válečníci se obrátili a viděli hořící stany, mezi nimiž se třepetali ohniví démoni, slyšeli křik svých žen a dětí; skrz ohořelé, spálené vnitřní chrany se už prolomili i větší jadrnci.

Válečníci zařvali a rozběhli se ke svým drahým, veškeré zdání řádu bylo ztraceno. Sevřené, nezdočné jednotky se vmžiku rozpadly na tisíce jednotlivých tvorů, nic víc než snadný úlovek.

Už se zdálo, že ležení bude dobyto a spáleno do základů, ale pak se z pavilónu uprostřed vynořila nějaká postava. Muž byl v černém stejně jako válečníci, ale svrchní háv, šál kolem hlavy a závoj byly čistě bílé. Hlavu obepínal zlatý kroužek, ruka třímala obrovské kopí z lesklého kovu. Při tom pohledu jadrnští princové zasyčeli.

Jakmile se muž objevil, ozvaly se výkřiky. Mozkoví démoni se přezíravě ušklibali nad tím primitivním chrchláním a jekotem, jímž se lidé musejí domlouvat, ale význam byl jasný. Ti ostatní jsou rabi. Tento je jejich mozkiem.

Pod jeho velením se válečníci upamatovali na svou stavovskou čest a opět zavládl předešlý řád. Jedna jednotka se rozběhla uzavřít vnější průlom. Další dvě hasily požáry. A další odváděla bezbranné do bezpečí.

Tím se ostatním uvolnily ruce, začali procešávat ležení a rabi už proti nim neměli naději. V několika minutách bylo ležení poseto jadrnskými mršinami stejně jako bitevní pole venku. Brzy zbyl ze všech jadrnců jen měňavec, stále v podobě skalního démona, příliš rychlý na to, aby ho dostalo nějaké kopí, ale neschopný prolomit se skrz hradbu štítů, aniž by odhalil svou pravou podstatu.

Další zatepání na pahorku a měňavec se rozplynul v pouhý stín, odhmotnil se a maličkou škvírkou mezi chranami prosákl z ležení ven. Když se vrátil po bok svého pána, nepřítel po něm stále ještě pátral.

Ještě několik minut stáli ti dva štíhlí jadrnci na vrcholku pahorku a probíhalo mezi nimi neslyšné vlnění. Pak jadrnští princové jako jeden obrátili zraky k severu, kde podle všeho dlel ten druhý člověčí mozek.

Jeden mozkovec se obrátil na svého měňavce, který už zase klečel na zemi v podobě obřího větrného démona a vyšel po roztaženém křídle nahoru. Když se rozplynul ve tmě, pozůstalý mozkový démon se opět vrátil k pozorování doutnajícího nepřátelského ležení.

Část první

JARDIR

Kapitola 1

Hradiště Rizon

333 p. N.

Zima

Rizonské hradby, to byl jen vtip.

Sotva deset stop vysoké a jen jednu silné; veškerá městská obrana byla slabší, než měl nejubožejší z *damajských* paláců. Pozorovatelé ani nepotřebovali okované žebříky, většinou prostě vyskočili, chytili se za okraj nízké zdi, vytáhli se nahoru a přelezli.

„Lid tak slabý a nedbalý zaslouží porobu,“ prohlásil Hasik. Jardir cosi zabručel, ale neřekl nic.

Pod rouškou tmy vyrazil předvoj Jardirových elitních válečníků a brázdy zasněžených lad obklopujících město zakřupaly pod tisícovkami sandálů. Zatímco se Žírňané zbaběle krčí za svými chránami, Krasijci odvážně táhnou nocí zamořenou démony. Tolika božím válečníkům na pochodu se dokonce i jadrnci vyhnou na sto honů.

Zahalení válečníci se sešikovali před městem, ale nezaútočili hned. Lidé nenapadají jiné lidi za noci. Až když oblohu začalo sytit jitřní světlo, spustili si roušky, aby jim nepřítel viděl do tváří.

Když pozorovatelé zdolávali strážce ve strážnici u brány, ozvalo se jen pár krátkých zachrčení, a pak skřípot městské brány, když se otevírala dokořán vstříc Jardirovu vojsku. Do města se s řevem vevalilo šest tisíc *dal'šarúmských* válečníků.

Než si Rizoňané vůbec uvědomili, co se děje, byli už Krasijci v domech, rozkopávali dveře, tahali lidi z postelí a nahé je vyhazovali na snůh.

Hradiště Rizon se svými zdánlivě nekonečnými lány orné půdy bylo mnohem, mnohem lidnatější než Krasie, jenže Rizoňané nebyli válečníci,

takže podléhali Jardirovým vycvičeným šikům jako tráva kose. Ti, kdo se vzpírali, to odnesli potrhanými svaly a zlámanými kosti. Ti, kdo bojovali, zemřeli.

Na ty všechny hleděl Jardir se zármutkem. Každý zmrzačený či zabitý muž znamená dalšího, který nenajde slávu v šaraku ka, velké válce, ale to je nutné zlo. Nemůže ukovat ze severských mužů zbraň proti démonskému plemeni, aniž by je nejdříve zpracoval, jako když kovářské kladivo ková hrot na kopí.

Ženy ječely, když jim Jardirovi muži nutili jiné mravy. Další nutné zlo. Šarak ka je blízko a další generace válečníků musí vzejít ze semene mužů, ne zbabělců.

Po nějaké době poklekl před Jardira do sněhu jeho syn Jayan. Hrot jeho kopí byl rudý od krve. „Město je naše, otče,“ sdělil mu.

Jardir přikývl. „Ovládneme-li město, ovládneme i pláně.“

Jayan si při svém prvním velení vedl dobře. Být to bitva s démony, byl by Jardir vedl útok osobně, ale lidskou krví Kadžiho kopí neposkvrní. Jayan byl na bílou velitelskou roušku sice ještě mladý, ale byl to Jardirův prvorozený, krev samotného Osvoboditele. Byl silný, pohrdal bolestí a všichni, jak válečníci, tak duchovní, kolem něj chodili s úctou.

Za ním se objevil jeho bratr Asome. „Hodně jich uteklo,“ poznamenal. „Budou varovat vesnice, ty se také rozprchnou a uniknou očistě evejským zákonem.“

Jardir se na něj zahleděl. Asome byl o rok mladší než jeho bratr, menší a štíhlejší. Nosil bílý *damský* kaftan a žádnou zbraň či brnění, ale Jardira to neošálilo. Z těch dvou může být klidně ctižádostivější a nebezpečnější jeho druhorozený, jakože oba jsou mnohem ctižádostivější a nebezpečnější než kterýkoli z tuctů jejich mladších bratrů.

„Zatím unikají,“ souhlasil Jardir, „ale nechávají tu zásoby potravin a prchají do toho těžkého, mokrého sněhu, který v zimě pokrývá celé Žírné kraje. Slabí zemřou a ušetří nás starostí s jejich pobíjením, a ty silné si mé jařmo v pravý čas naleznou. Vedli jste si dobře, synové moji. Jayane, naříd mužům, ať najdou budovy vhodné pro umístění zajatců, než nám umrznou. Chlapce dejte zvláště, na *Hannu Paš*. Jestli z nich dokážeme vymlátit severskou slabost, snad se někteří dokážou povznést nad své otce. Silné muže využijeme v bitvě jako futr, ze slabých budou otroci. Veškeré ženy v plodném věku mohou být oplodněny.“

Jayan se udeřil pěstí do hrudi a přikývl.

„Asome, dej ostatním *damům* znamení, že mají začít,“ nařídil Jardir a Asome se uklonil.

Jardir se díval, jak jeho bíle oděný syn rázným krokem odchází splnit pokyn. Duchovní budou šířit mezi *chiny* slovo Everamovo a těm, kdo ho nepřijmou srdcem, ho nappou do krku.

Nutné zlo.

Toho odpoledne přecházel Jardir po měkkých kobercích v sídle, které si zabral jako svůj rizonský palác. Ve srovnání s jeho paláci v Krasii bylo ubohé, ale po odchodu z Pouštního Kopí, po měsících cestování a spaní ve stanech to byl vítaný dotek pohodlí.

V pravici svíral Kadžiho kopí a opíral se o ně jako o vycházkovou hůl. Jistě, žádnou oporu nepotřeboval, ale ta starobylá zbraň ho vynesla k moci a Jardir se od ní nikdy neodlučoval. Spodek ratiště s každým krokem tupě zaduněl o koberec.

„Abban se zpozdil,“ poznamenal Jardir. „I když cestuje s ženami a vyrazí až po rozbřesku, tak by tu už měl být.“

„Nikdy nepochopím, proč toho *chaffita* trpíš ve své blízkosti, otče,“ poznamenal Asome. „Ten vepřořrout by měl být vydán na smrt už jen za to, že pozvedne zrak a pohlédne na tebe, a ty přesto přijímáš jeho rady, jako by byl roven tvým dvořanům.“

„I sám Kadži využíval *chaffity* na práci, k níž se hodili,“ odvětil Jardir. „Abban ví o Žírnych krajích víc než kdokoli jiný a takové znalosti musí moudrý vůdce využít.“

„Co je tady k vědění?“ opáčil Jayan. „Tihle Žírnané jsou do jednoho zbabělci a slaboši o nic lepší než *chaffiti*. Ti se nehodí k boji ani jako otroci nebo futr.“

„Neukvapuj se tolik s tvrzením, že všechno víš,“ pokáral ho Jardir. „Jen Everam ví všechno. Eveja nám přikazuje poznat své nepřátele a my toho víme o severu velmi málo. Mám-li je přimět k účasti ve velké válce, musím učinit něco víc než je jen zabíjet, víc než jim jen vládnout. Musím jim porozumět. A jestliže nejsou všichni muži ze Žírnych krajů o nic lepší než *chaffité*, kdo lépe než *chaffit* mi objasní jejich duši?“

A právě v tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a do místnosti se vbelhal Abban. Zženstilý oděv toho sádelnatého kupce jako vždy hýřil hedvábím a kožešinami – křiklavá nádhera, očividně oblékaná záměrně kvůli pohoršení, které vyvolávala u strohých *damů* a *dal'šarúmů*.

Když procházel kolem strážných, jízlivě se mu pošklebovali a strkali do něj, ale nebyli tak hloupí, aby ho nepustili vůbec. Myslet si mohli, co

chtěli, ale bránit Abbanovi vstoupit znamenalo přivolávat na sebe Jardirův hněv a o to nikdo nestál.

Chromý *chaffit* se ztěžka, o berli belhal k Jardirovu trůnu a na brunát-ném, odulém obličejí navzdory chladu perlil pot. Jardir na něj hleděl s odporem. Bylo jasné, že Abban přináší důležité zprávy, ale místo aby je sdělil, jen stál, funěl a snažil se popadnout dech.

„Tak co je?“ vyjel na něj Jardir, když mu došla trpělivost.

„Musíš něco udělat!“ zasupěl Abban. „Oni pálí sýpky!“

„Cože?!“ rozčilil se Jardir, vyletěl na nohy a chytil Abbana za loket tak tvrdě, až *chaffit* vykvikl bolestí. „Kde?“

„V severní čtvrti,“ sdělil mu Abban. „Kouř můžeš vidět už ode dveří.“

Jardir vyběhl na průčelní schodiště a okamžitě zaznamenal stoupající sloup. Obrátil se k Jayanovi. „Běž,“ nařídil mu. „Nech uhasit požáry a předvést viníky!“

Jayan přikývl a vyrazil do ulic. Vycvičení válečníci se za ním vinuli jako spořádané hejno ptáků. Jardir se obrátil zpátky k Abbanovi.

„Ty to obilí potřebuješ, jestli chceš v zimě nasytit lidi,“ poznamenal Abban. „Každé zrnko. Každý drobek. Já jsem tě varoval.“

Asome po Abbanovi skočil, chytil ho za zápěstí a hrubě mu zkroutil ruku za záda. Abban zaječel. „Takovým tónem se Šar’damou Ka mluvit nebudeš!“ zavrčel Asome.

„Tak dost,“ zasáhl Jardir.

Jakmile Asome Abbana pustil, Abban padl na kolena, rukama se opřel o schod a čelo přitiskl mezi dlaně. „Desettisíckrát prosím za odpuštění, Osvoboditeli,“ kál se.

„Poslouchal jsem tvé zbabělé námitky proti tažení do severské zimy,“ řekl Jardir, zatímco Abban skučel na zemi. „Ale nebudu odkládat Everamovo dílo kvůli nějaké...“ rozkopl sníh na schodech, „zledovatělé písečné bouři. Když budeme potřebovat jídlo, vezmeme si ho od *chinů* z okolních lánů, ti si žijí v hojnosti.“

„Jistěže, Šar’damo Ka,“ mumlal Abban do země.

„Dal sis s příjezdem pěkně načas, *chaffite*,“ dodal Jardir. „Potřebuji, abys mezi zajatci vyhledal své kupecké známosti.“

„Pokud jsou ještě naživu,“ poznamenal Abban. „Na ulicích leží stovky mrtvých.“

Jardir pokrčil rameny. „Tvoje chyba, že se tak loudáš. Jdi, vyzpovídej ty své kupce a najdi mi vůdce tohoto lidu.“

„Jakmile vydám nějaký rozkaz, byť by to bylo tvým jménem, nechají mne *damové* zabít, velký Šar’damo Ka,“ zakvílel Abban.

Byla to vcelku pravda. Podle evejského zákona byl každý *chaffit*, který si troufl velet výše postaveným, okamžitě vydán na smrt a Abbanovi mnozí záviděli účast na Jardirových poradách a rádi by viděli jeho konec.

„Pošlu s tebou Asoma,“ řekl Jardir. „S ním tě nebude obtěžovat ani ten nejzbožnější duchovní.“

Abban zbledl, když Asome předstoupil, ale přikývl. „Jak Šar'dama Ka poroučí.“